

Rozsudok Súdneho dvora (desiata komora) zo 6. februára 2014 (návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Landgericht Bonn — Nemecko) — Mömax Logistik GmbH/Bundesamt für Justiz

(Vec C-528/12) ⁽¹⁾

(Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Právo podnikov — Smernica 78/660/EHS — Zverejňovanie konsolidovaných ročných účtovných závierok niektorých typov spoločností — Uplatňovanie pravidiel týkajúcich sa zverejňovania týchto závierok na spoločnosti, ktoré podliehajú právnemu poriadku členského štátu a patria do skupiny, ktorej materská spoločnosť podlieha právnemu poriadku iného členského štátu)

(2014/C 93/21)

Jazyk konania: nemčina

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Landgericht Bonn

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Žalobkyňa: Mömax Logistik GmbH

Žalovaný: Bundesamt für Justiz

Predmet veci

Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Landgericht Bonn — Výklad článku 49 ZFEÚ, ako aj článku 57 ods. 1 štvrtej smernice Rady 78/660/EHS z 25. júla 1978 o ročnej účtovnej závierke niektorých typov spoločností, vychádzajúca z článku 54 ods. 3 písm. g) Zmluvy (Ú. v. ES L 222, s. 11; Mim. vyd. 17/001, s. 21) — Právo členského štátu neuplatniť na závislé spoločnosti skupiny, ktoré podliehajú právnemu poriadku členského štátu ustanovenia smernice 78/660/EHS, ktoré sa týkajú obsahu, overovania a uverejňovania ročnej účtovnej závierky, len v tom prípade, ak materská spoločnosť podlieha právnemu poriadku toho istého členského štátu — Právna úprava členského štátu upravujúca túto možnosť v prípade, keď materská spoločnosť podlieha právnemu poriadku tohto členského štátu, a vylučujúca túto možnosť v prípade, keď podlieha právnemu poriadku iného členského štátu

Výrok rozsudku

Článok 57 štvrtej smernice Rady 78/660/EHS z 25. júla 1978 o ročnej účtovnej závierke niektorých typov spoločností, vychádzajúcej z článku 54 ods. 3 písm. g) zmluvy, zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho Parlamentu a Rady 2006/46/ES zo 14. júna 2006, sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave členského štátu, podľa ktorej sa na dcérsku spoločnosť, ktorá sa spravuje právnymi predpismi tohto členského štátu, neuplatňujú ustanovenia uvedenej smernice týkajúce sa obsahu, auditu a zverejnenia ročných účtovných závierok, iba ak sa materská spoločnosť tiež spravuje právnymi predpismi uvedeného štátu.

⁽¹⁾ Ú. v. EÚ C 63, 2.3.2013.

Rozsudok Súdneho dvora (deviata komora) z 13. februára 2014 — Európska komisia/Talianska republika

(Vec C-596/12) ⁽¹⁾

[Nesplnenie povinnosti členským štátom — Hromadné prepúšťanie — Pojem „pracovníci“ — Vylúčenie riadiacich pracovníkov („dirigenti“) — Smernica 98/59/ES — Článok 1 ods. 1 a 2 — Porušenie]

(2014/C 93/22)

Jazyk konania: taliančina

Účastníci konania

Žalobkyňa: Európska komisia (v zastúpení: J. Enegren a C. Catta-briga, splnomocnení zástupcovia)

Žalovaná: Talianska republika (v zastúpení: G. Palmieri, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci S. Varone, avvocato dello Stato)

Predmet veci

Nesplnenie povinnosti členským štátom — Porušenie článku 1 ods. 1 a 2 smernice Rady 98/59/ES z 20. júla 1998 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa hromadného prepúšťania (Ú. v. ES L 225, s. 16; Mim. vyd. 05/003, s. 327) — Pôsobnosť — Pojem pracovníci — Zahnutie riadiacich pracovníkov do tohto pojmu

Výrok rozsudku

1. Talianska republika tým, že článkom 4 ods. 9 zákona č. 223 o právnych predpisoch v oblasti fondu podpory v nezamestnanosti, o mobilite, o dávkach v nezamestnanosti, o vykonaní smerníc Spoločenstva, o sprostredkovaní zamestnania a o ďalších ustanoveniach týkajúcich sa trhu práce (zákon č. 223 — Norme in materia di cassa integrazione, mobilità, trattamenti di disoccupazione, attuazione di direttive della Comunità europea, avviamento al lavoro ed altre disposizioni in materia di mercato del lavoro), z 23. júla 1991, vylúčila kategóriu riadiacich pracovníkov „dirigenti“ z pôsobnosti konania podľa článku 2 smernice 98/59/ES z 20. júla 1998 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa hromadného prepúšťania, porušila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článku 1 ods. 1 a 2 tejto smernice.
2. Talianska republika je povinná nahradiť trovy konania.

⁽¹⁾ Ú. v. EÚ C 71, 9.3.2013.